

Panna Mária v našom živote IV. Význam mariánskych zjavení pre vieru

V tomto roku jubilea zjavení Panny Márie v Lourdoch a Fatime sa pozastavíme ešte aj teraz nad otázkou zjavení Panny Márie. „**Čo si máme myslieť o takých úkazoch ako je slzenie obrazov Panny Márie, o posolstvách zverených jednotlivým ľuďom (ktoré však pozoruje množstvo veriacich a kňazov) o zjaveniach, o ktorých sa niekoľko rokov hovorí a potom sa celkom prestane? Som skeptický. Chýba viera mne, alebo tým, čo sa nechajú vodiť za nos?**“ – pýta sa čitateľ istého kresťanského týždenníka profesora Stefana De Fiores, ktorý vyučuje na Gregoriánskej Univerzite v Ríme učenie o Panne Márii a hovorí o celej veci nasledovne:

Čitateľ poukázal na fenomén, ktorý sa v našej kritickej a konzumnej dobe šíri nečakane a rýchlo ako ropná škvrna. Objavujú sa zjavenia a iné zvláštne fenomény. Francúzsky benediktín Bernard Billet ich zmapoval a zhrnul nasledovne: od roku 1928 do roku 1975 bolo zaznamenaných 232 prípadov v 32 krajinách, na prvom mieste je Taliansko (78 prípadov).

Pozrime sa na šírenie zjavení, ktoré učiteľský úrad Cirkvi neuznal. Myslíme tým silný prúd nábožnosti, ktorý vznikol v Meďžugorí, kde sa Panna Mária údajne zjavovala šiestim deťom (alebo niektorým z nich) každý deň od roku 1881. Alebo každodenné zjavenia dvom mladým ľuďom v Crosii (Kalábria, Taliansko), kde Madona údajne plakala a dokonca sa skoro až „prevetlila“ (!?) do sochy. Ako si vysvetliť opakované zjavenia v rôznych častiach katolíckeho sveta: od Argentíny po Kóreu, od Kibeha v Rwande po Schiu v Taliansku? Výskumy potvrdili, že zjavenia sa vyskytujú častejšie v obdobiach kríz a neistoty, ako napríklad počas poslednej svetovej vojny alebo v období po Koncile, keď obavy z budúcnosti vyvolali v mnohých ľuďoch túžbu po slove, ktoré by im dodalo nádej na záchranu. Niekedy ide o davový psychózu až do takej miery, že všetci prítomní hovoria, že mali videnie. Toto sa stalo aj v časoch svätej Bernadetty, keď prepukla epidémia päťdesiatich vizionárov. Ale všetci títo upadli do zabudnutia, a zostali len Lurdy, ktoré boli potvrdené autoritou Cirkvi. Uznávame, že nie je ľahké vyvrátiť hypotézu o podvođe alebo ešte častejšie o halucináciách, pretože v niektorých psychických stavoch je fantázia natoľko silná, že vníma predstavy ako reálne veci. Toto vysvetľuje, prečo Cirkev v rozlišovaní úprimnosti od lži a pravdy od omylu postupuje tak opatrne.

Doteraz sa cirkevná vrchnosť vyjadřila pozitívne o zjaveniach len zriedkavo; uznané sú len Lurdy (1858), Fatima (1917), Beauraing (1932), Banneux (1933) a niekoľko málo ďalších. O ostatných sa nevyjadřila alebo vyhlásila, že „**neuznáva ich nadprirodzený charakter**“.

V rokoch 1952 - 1972 počet prípadov slzenia sôch alebo krvácania obrazov dosiahol počet trinásť. Potom sa objavili aj ďalšie prípady, a tak talianske noviny L'Espresso v máji 1983 priniesli článok s ironickým názvom: „Matička, toľko sĺz!“

Jav „Slzenia“ – čo o ňom povedať? - Pri slzení obrazu alebo sochy netreba hneď vykrikovať, že ide o zázrak. Aj tu je možný podvod a omyl alebo prirodzené vysvetlenie. Každý prípad treba preto

zvlášť preskúmať podľa Cirkvou užívaných kritérií: zisťovanie aká je ozajstná skutočnosť toho čo sa deje - faktov, dôveryhodnosť svedkov, viditeľný súvis daného zjavenia v službe spásy s vylúčením „štrngotu peňazí“, znaky Božej prítomnosti, ako sú zázraky a obrátenia. V minulosti boli zaznamenané viaceré úkazy slzenia a krvácania, ktoré boli podnetom na vznik viacerých pútnických miest. Svätýňa di Re (Novara) alebo della Madonna dell Arco (Neapol), ktoré vznikali po hodení kameňom, ktorý zasiahol obraz Márie a spôsobil vytekanie krvi (15. - 16. stor.). Svätý Karol Boromejský najprv v roku 1567 ostro kritizoval jedno údajné zjavenie a prikázal vyrúbať strom, pri ktorom, ako tvrdila jedna ľahká žena, videla tvár Panny Márie, no v roku 1583 po detailnom preskúmaní uznal zázrak sĺz v Rho. V dnešných časoch Cirkev schválila len slzenie malého obrazu Nepoškrvneného srdca Panny Márie, ktoré sa udialo v Sirakúzach medzi 29. augustom a 1. septembrom 1953 (potvrdené sicílskym biskupstvom 12. decembra 1953). - Na záver môžeme teda povedať, že sa mýlia tak vizionári, ktorí vidia zjavenia a posolstvá všade, a mýlia sa aj prísní kritici, ktorí podceňujú nevšedné javy. Cesta predsudkov a zaujatosti nie je správna. Pomýlená je aj cesta pasivity. Správnou cestou je cesta aktívneho rozlišovania, ktoré preveruje fakty za účelom zistenia dôveryhodnosti (ak ničoho iného, tak ich účinkov) a podriaďuje sa v konečnom dôsledku rozhodnutiu Cirkvi. Preto bude potrebné zistiť ako sa stavia Cirkevná autorita i voči údajným zjaveniam, o ktorých sa rozpráva u nás, na Slovensku, lebo v konečnom dôsledku je vždy najdôležitejší úsudok Cirkvi.

„Konfrontovať všetko s Kristom“ – taká je ďalšia zásada ako sa stavať k mariánskym zjaveniam. Keď sú totiž argumenty presvedčivé, zjavenia a slzenia sa prijímajú ako znamenia záujmu, ktorý milosrdný Boh, prostredníctvom Ježišovej Matky, prejavuje o osudy ľudí. Zároveň treba prehodnocovať takéto úkazy a konfrontovať ich s biblickým zjavením a s jeho samotným stredom, Ježišom Kristom. Katechizmus Katolíckej cirkvi, citujúc II. Vatikánsky koncil a jeho vyjadrenie v dokumente Lumen gentium nám opätovne potvrdzuje, že „Máriino materské poslanie voči ľuďom však... nijako nezatieňuje ani nezmenšuje jediné Kristovo prostredníctvo, ale ukazuje jeho moc. Lebo každý spasiteľný vplyv Preblahoslavenej Panny... pochádza z nesmiernej hojnosti Kristových zásluh, zakladá sa na jeho prostredníctve, úplne od neho závisí a z neho čerpá všetku svoju účinnosť. Lebo nijaké stvorenie nemožno nikdy postaviť na roveň vteleného Slova a Vykupiteľa. Ale podobne ako na Kristovom kňazstve majú rozličným spôsobom účasť aj vysvätení služobníci, aj veriaci ľud a ako sa jediná Božia dobrota rozmanitým spôsobom skutočne rozlieva v stvoreniach, tak aj jediné Vykupiteľovo prostredníctvo nevyklučuje, ale vzbudzuje mnohorakú spoluprácu tvorov, pochádzajúcu z jedného prameňa.“ (KKC: č.970)

Vďaka za vodu

*Nebeský Otče,
pri stvorení sveta
si spojil kyslík a vodík
do zlúčeniny v o d a,
ktorou nás krstíš
pri našom povýšení
medzi Tvoje deti,
a ktorá sa zúčastňuje
opakovaných obiet Tvojho
Syna.*

Voda je základom života.

*Zahasuje smäd
a očisťuje naše telá.
Žijú v nej živočíchy
i zradné choroby.*

*Voda je očakávaným dažďom
i snehom,
osviežujúcou rosou
obávaným neskrotným živlom,
voda je mrakom, riekou i
morom.*

*Nebeský Otče,
ďakujeme za vodu,
ktorou zachovávaš
kolobeh života.*

*Dopraj nám vody a Ducha
vo všetkých krajoch
planéty Zem, ako dar
pre zdravie duše i tela*

Človeka.

Amen.

Bohumil H. CHmelík „V šere ticha“

Človek radšej súdi, ako odpúšťa

V ktoromsi talianskom časopise som raz čítal článok o pátrovi Leopoldovi Mandičovi, rehoľníkovi, ktorý bol vo svojom okolí známy ako skvelý svedník a duchovný radca. Vyhľadávali ho nielen jeho rehoľní bratia, ale i ľudia z celého Talianska - neznámi aj celebrity tých čias. Tomuto pokornému a hlavne pokojnému Božiemu služobníkovi istý spolubrat ostro vyčítal, že príliš ľahko rozhrešuje aj veľkých hriešnikov. Nie je to vraj správne a raz sa za to bude musieť zodpovedať. Čo povie Ježišovi pri poslednom súde, keď bude stáť pred jeho tvárou a bude mať vydať počet zo svojej služby? On pokojne, ako vždy, odpovedal:

„Poviem mu, že som nemohol inak, lebo on sám mi dal príklad.“

Nuž, tak je to asi vždy. Človek radšej súdi, než odpúšťa. Táto ťažkosť sa s nami ťahá odjakživa. Zažil to i samotný Ježiš pri stretnutí s mýtnikom Matúšom. Prežívame ju aj my, keď čelíme horlivcom, ktorí by chceli vyháňať z kostola ľudí, nezodpovedajúcich ich predstave o dobrých katolíkoch.

Nedeľné evanjelium nám prináša túto epizódu v kratšej forme, než je vykreslená na inom mieste Nového zákona. Avšak nádherné posolstvo, ktoré v sebe nesie, sa nezmenilo. „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť“. Svojim povolaním Matúša a následne stolovaním s mýtnikmi, ako píše evanjelista, dal Ježiš praktické vysvetlenie týchto slov. Navyše, keď chcel ozrejmiť príkaz Boha, nezostával len pri slovách a podobenstvách. Išiel príkladom. Nerečnil o milosrdenstve, ale správal sa milosrdne. Či to bolo správne, nepýtajme sa znalcov zákona, ale Matúša. Milosrdenstvo, ktoré má s nami Boh, je presne takéto - bez hraníc a bez predsudkov, s tendenciou strhnúť nás k nasledovaniu. Tak je to aj v modlitbe, ktorú Ježiš naučil apoštolov:

„A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom...“

Jaroslav Ivančo

ŽI V POKOJI S OKOLÍM

1. Zachovaj najprv pokoj vo svojom vnútri; potom budeš môcť aj iných privádzať k pokoji.
2. Pokojmilovný človek viac osoží než učený.
3. Človek vášní aj dobro obracia na zlé a ľahko verí zlému.
4. Dobrý, pokojmilovný človek mení všetko na dobré.
5. Kto žije v pokoji, nikoho neupodozrieva. Ale kto je nespokojný a stále vzrušený, toho trápia všelijaké podozrenia. Ani sám nemá pokoja, ani druhým nežiči.
6. Často hovorí veci, ktoré by nemal hovoriť, a zanedbáva, čo by mu bolo osožné.
7. Hľadá na to, čo by mali robiť iní, a zanedbáva, čo by mu bolo osožné.
8. Povzbudzuj najprv seba, a potom budeš môcť povzbudzovať svojho blížneho.
9. Svoje skutky vieš dobre vyhovárať a prikrášľovať, ale výhovorky iných nechceš prijať.
10. Správnejšie by bolo seba obviňovať a svojho brata ospravedľovať.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

2

Prebudenie

Každé ráno budme vďační za nový deň. Alebo sa azda bojíme života? Zdá sa nám ťažký? Padáme večer do postele s povzdychom:

„Chvalabohu, ďalší deň za nami“? Alebo sa nudíme na smrť? Možno nám všetko pripadá nezmyselné. Možno bažíme po hre, zábave a hurhaji, hoci tie nás nikdy neuspokoja.

Už nie si človek, pretože počítačová éra z teba spravila robota. Musí len dobre fungovať, a ty musíš len veľa produkovať a profitovať, potom čo najviac konzumovať a na smrť so uzabávať.

Pre teba už nekvitnú kvety. Pre teba už niet detských hier. Pre teba už neznie ľudský smiech. Si mŕtvy, lebo v tvojom srdci umrela láska. Hľadáš šťastie tam, kde ho niet: v mŕtvych veciach sľubujúcich nádherný život. Samé plané sľuby.

*Ráno vychádza slnko,
no ty to nevnímaš.
Prebud'sa. Vstaň.
Buď človekom!*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 10. týždni Cezročného obdobia

10.VI. utorok

18.00 + Mária Hladíková a manž.

11.VI. streda

18.00 + Fridrich Ratajský a manž. Gizela

13.VI. piatok

18.00 + Anton Kulifaj manž. Zlatica a rodičia

14.VI. sobota

18.00 František Brečan, manž. Magdaléna a syn Ivan

Upratovanie kostola č.d. 176 – 202

15.VI. 11. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + Jarka Stojkovičová

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

9.VI. pondelok	sv.Efrém, diakon a učiteľ Cirkvi
10.VI. utorok	bl.Diana, panna
11.VI. streda	sv.Barnabáš, apoštol
12.VI. štvrtok	sv.Gašpar Bertoni, kňaz
13.VI. piatok	sv.Anton Paduánský, kňaz a učiteľ Cirkvi
14.VI. sobota	sv.Elizej: sv.Valér a Rufin, mučeníci

Možno som ti vtedy oveľa bližšie ako si myslíš.
Neboj sa mi dôverovať.
Prijmí môjho Ducha, v ňom nájdeš pokoj, odvahu, silu.
Tento pokoj vytváraj a miluj, hľaď často v nasledujúcich
dňoch na mňa.

Nezdá sa ti, nenapadne ťa, že i môj život bol plný
nepokoj, neúspechov, sklamaní?

A predsa som v Otcovej vôli nachádzal pokoj, vytváral
pokoj, stával sa pokojom.

Som tu.

A nezabudni, že som jediným pokojom tvojho srdca,
ktorý ti nik nebude môcť vziať.“

Jožef Šuppa, SJ, „V dnešný večer- meditácie“

DVOJNÁSOBNÁ ZÁCHRANA Stretnutie priateľov na istom anglickom panstve sa takmer zmenilo na tragédiu, keď jedno z detí spadlo do hlbokéj vody. Záhradník počul volanie o pomoc, skočil do vody, ponoril sa a zachránil topiace sa dieťa. Meno toho malého chlapca bolo Winston Churchill.

Vďační rodičia sa pýtali záhradníka, ako by sa mu mohli odmeniť. Chvíľu rozmýšľal a potom povedal: „*Želal by som si, aby môj syn mohol študovať a jedného dňa bol z neho lekár.*“

„*Radi vám to splníme,*“ sľúbili Winstonovi rodičia. Prešlo veľa rokov a Sir Winston Churchill sa stal prvým ministrom Anglicka. Raz na jar dostal zápal pľúc. Zavolali k nemu najlepšieho lekára z celej krajiny. Volal sa Alexander Fleming. Bol to muž, ktorý objavil penicilín - prvý skutočne účinný liek na zápal pľúc. Až potom zistili, že práve on bol synom záhradníka, ktorý zachránil malého Winstona, keď sa topil. Neskôr Winston Churchill poznamenal: „*Nestáva sa tak často, aby jeden človek dvakrát vďačil tej istej osobe za záchranu svojho života!*“

Budte radi, že žijete, pretože život vám dáva príležitosť milovať, pracovať, hrať sa a hľadiť na hviezdnatú oblohu.

Henry Yan Dyke

Bl. Ján Martin Moye
17.jún

Vzdelávanie chudobných mladých ľudí aj misie v d'alekej Číne — tieto ideály ovplyvnili život francúzskeho kňaza Jána Martina Moyeho, zakladateľa rehole sestier Božej prozreteľnosti.

Prišiel na svet 27. januára 1730 ako šieste z trinástich detí v hlboko veriacej roľníckej rodine vo francúzskej dedine Cutting. Už počas štúdií v jezuitskom kolégiu a

neskôr v seminári v Meczi preukazoval veľkú zbožnosť, ale aj zložitú povahu. Bol náročný nielen na seba, ale dokonalosť vyžadoval aj od druhých. Ako kňaz sa snažil najmä o formovanie dospievajúcich. Preto zhromaždil horlivé ženy, ktorým záležalo na spásu duší chudobných dievčat a chlapcov a boli ochotné obetovať sa za nich. Tieto sestry-učiteľky mali zložiť sľub Bohu, že budú vyučovať mladých a katechizovať dospelých bez nároku na odmenu. Žili osamote na vidieku a nemali osobitné rúcho. Hoci boli bez pravidelného príjmu, Boh sa o ne staral.

Preto ich Ján Martin Moye nazval sestrami Božej prozreteľnosti. Napriek dobrým výsledkom však táto iniciatíva nenašla vo vtedajšej spoločnosti pochopenie. Osamote bývajúce ženy odkázané na dobročinnosť druhých budili u niektorých pohoršenie. Preto biskup zakázal zakladanie ďalších škôl. Ján Martin Moye s pokorou prijal jeho nariadenie a rozhodol sa, že sa stane misionárom. Po mnohých ťažkostiach 30. decembra 1771 skutočne opustil Francúzsko a začal pôsobiť v čínskej provincii Sečuan. Mal už štyridsaťtri rokov, ale onedlho zvládol cudzí jazyk a naplno sa začal venovať misionárskej práci. V tom čase boli kresťania v Číne tvrdo prenasledovaní a zahraniční misionári denne riskovali svoj život. Aj Ján Martin Moye bol nejedny raz mučený. Počet veriacich v oblasti nebol veľký a on si

vedomoval, že domáca cirkev musí vyrásť na solídnych základoch, preto sa venoval najmä kresťanskému vzdelávaniu. Založil spoločnosť podobnú tej francúzskej a napísal novú modlitbovú knižku. Číňania mali totiž k dispozícii iba starý modlitebník, napísaný síce v peknej, no bežnému človeku nezrozumiteľnej reči. Knižka Jána Martina Moyeho sa s malými úpravami používa dodnes. Takisto sa venoval výchove domáceho kňazského dorastu, pre ktorý založil seminár. Roku 1783 po desaťročí namáhavej práce sa vrátil do vlasti. Svoju pozornosť rozdelil medzi vedenie sestier Božej prozreteľnosti, farské misie a podporu diela v Číne. Na sklonku života musel utiecť pred náboženským prenasledovaním z Francúzska a uchýlil sa do nemeckého Trevíru. Tu pomáhal v nemocnici pri opatere nakazených na týfus. Sám sa chorobou infikoval a 4. mája 1793 jej podľahol. Pochovaný bol v spoločnom hrobe s ďalšími obeťami. Pápež Pius XII. ho 21. novembra 1954 vyhlásil za blahoslaveného.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív KN

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku